

BALOGH VERONIKA

Álom

(Még mindig az uramnak...)

Ma újra tiéd voltam...
Összetoltad az ágyakat a kórteremben,
hogy le ne essek.
Hozzád bújtam - ismerős melegség -,
szorongás, keserűség..., hiszen nem vagy!

Miért, mitől óvsz még mindig?

Tegnap is elárultalak...
Mást öleltem, ő csókolt, dédelgetett,
izzadt homlokom simította,
csókolta könnyemet...

Nem bánod?

Nem bánod – tudom –,
azt szeretnéd, ha boldoggá tenne...

Szemed kékjébe merülök...

Lázás suttogásod méhemig hatol,
karom karéjában kéjesen kutatod
testem mélyét, lelkem rejtekét.
Forró feszüléssel simulok hozzád,
testünk egyesül e buja ölelésben.
Feledve világ, gond, bánatok,
túlfűtött képzeletem szárnyal sebesen,
repül a boldog beteljesülés felé.

Szemed kékjébe merülök...